

Як литиною /бувало/ малою
Упаду я ~~як~~ собі на лихо
ненароком,
То хоч до серця біль доходить
Я /було/ собі вставала тихо
~~як~~
Я було не піддаюся
Я встаю з веселим оком
Я вставала з ясним оком
"Що болить/тобү/мене пита пита/ють/ли
/Сльози в голсі тремтіли./
Але я не ~~як~~ призна/юся/валась,-
Я була малою горда,-
Щоб не плакати, я смі/юся/ялась.
А тепер коли для мене /часами/
/Мого серця тяжка/
/На дурницю зіjde/
Жартом злим кінчиться /лась/ драма
І готова /от-от/ з уст зірватись має
Гостра, злобна епіграма,-
Я боюс/я/ь такого сміху
Безпошадній зброї сміха
Я боюся піддаватись,
І забувши/І забувши давню гордість,
Плачу я ,щоб не сміятись.

Оригінал в бібліотеці
Міжнародного архіву 1897

2. XI. 1897.